

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαΐου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 20

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ ΦΑΝΕΡΟΝΕΤΑΙ ΕΙΣ
ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΒΑΤΑΛΗΗ

- Λενέττα !
- Τί ;
- Τοὺς εἶδες ;
- Ποιούς ;
- Τοὺς Ἰνδούς ;
- Ναί.
- Εἶδες πῶς μας ἐκύτταζαν ;
- Ναί· εἶνε κακοὶ Ἰνδοί.
- Ἄ, δὲν το πιστεύω ! . .
- Μὰ ναί, σοῦ λέγω.
- Γιατί ;
- Διότι !

Καὶ μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, τὴν ἑποῖαν ἔκρινεν ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως ἡ μικρούλα ἤρχισε νὰ κλαίῃ, σιγηλῶς, κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Εἰρηνούλας.

— Μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα ἡ ἐξαδέλφη της. Θὰ φύγωμε γρήγορα. Κανεὶς ἐδῶ δὲν θέλει τὸ κακό μας . . . δὲν περνᾷμε ἄσχημα, καὶ ξεύρω ὅτι ὁ Σελέσκος θὰ μας δώσῃ εἰς τοὺς γονεῖς μας, μὲν λὸγῃ ἀπὸ αὐτοὺς τὰ χρήματά που θὰ ζητήσῃ.

— Μα... μά... κα... μου ! . . ἐτραύλισε μὲ λιγμοὺς ἡ δυστυχὴς μικρὰ Λενέττα, ὅλη ἀπελπισία καὶ ἀπόγνωσις.

Ἡ Εἰρηνούλα τὴν ἔσφιξεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ μὲ ὑπομονὴν, μὲ τρυφερότητα, μὲ γλυκύτητα, — τὰς ὁποίας κανεὶς ἕως τώρα δὲν ἐμάντευεν ὅτι εἶχε, προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Διότι ἡ Εἰρηνούλα κατεσπαράσσετο ἀπὸ τὴν λύπην, ἀπὸ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως.

Πρὸ δέκα ἡδὴ ἡμερῶν, τὰ κοράσια τὰ ἀρπαγέντα ὑπὸ τοῦ Σελέσκου ἦσαν αἰχμάλωτα εἰς τὸ Βατλαπῆ καὶ ἡ Εἰρή-

νη ἀπορούσε πῶς δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ τὰς ἀπελευθερώσῃ.

Ἐφρίττε συλλογιζομένη ὅτι ὁ πατέρας της, ὁ θεῖός της πιθανὸν νὰ ἦσαν αἰχμάλωτοι καὶ αὐτοί, καὶ ὁ Σελέσκος νὰ μὴν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς εὕρῃ . . . ὅτι ἐμελλε νὰ μείνουν διὰ πολὺν καιρὸν, καὶ ἴσως διαπαντός εἰς τὸ Βατλαπῆ, τὰ δύο λευκὰ κοράσια, τὰ τέσσερον χαϊδευμένα ἀπὸ τὰς οἰκογενείας των.

Ἡ λύπη τῆς Λενέττας ἦτο ἡ σκληροτέρα της τιμωρία.

Ἡ μικρούλα, στερηθεῖσα τὰς καθημερινὰς περι-

ρὰν μαζί της διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ πῇ ὀλίγον πρόβιον γάλα.

Ἡ Εἰρηνούλα ἐδειχνε μητρικὴν στοργὴν πρὸς αὐτὴν· ἐπενόει τρόπους νὰ τὴν διασλεδῇ, νὰ τὴν περιποιῇται, νὰ της δίδῃ θάρρος πρὸ πάντων.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὰ δύο κοράσια ἦσαν μόνον εἰς τὸ κράαλ. Ἡ Ἀντιόχα ἡ νε-

όνυμφος γυναῖκα τοῦ Οὐτλάνδη, ἐν δὲ ἀρχηγού τῶν Ζουλοῦ, εἰχε προσφέρει μίαν γωνίαν τῆς καλύβης της εἰς τὰς μικρὰς ξένας.

Ὁ ἐρχομὸς των Ἰνδῶν ἔφερε κάποιαν ταραχὴν εἰς τὸ χωρεῖον, μολονότι δὲ

«Ἐπρεπε νὰ θυμώσουν ἀρκετὰς φορὰς τὴν ἡμέραν μαζί της διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ πῇ ὀλίγον πρόβιον γάλα.» (Σελ. 153, στήλ. 6'.)

ποιήσεις εἰς τὰς ὁποίας ἦτο συνηθισμένη, καὶ μὴ εἰμποροῦσα νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀπελπισίαν της ἐξ αἰτίας τῆς μικρᾶς ἡλικίας της, ἐθίνε καθημέραν.

Τὸ σωματάκι της τὸ τέσσερον παχουλὸν ἐγίνετο ὁλονὸν ἰσχνότερον. Τὰ μάτια της ἦσαν πάντα γυμνά δάκρυα καὶ ἔπρεπε νὰ θυμώσουν ἀρκετὰς φορὰς τὴν ἡμέ-

ρητὴν ὥρα ἀναπαύσεως, ὅλη ἡ φυλὴ ἦτο εἰς τὸ πόδι.

Τὰ δύο παιδία ἦσαν μόνον εἰς τὸ κράαλ. Ἡ Λενέττα ἀπεκοιμήθη κάτω ἀπὸ τὰ γουνωτὰ σκεπάσματά της. Ἡ Εἰρηνούλα μὲ μάτια ἡμίκλειστα ἀπὸ τὴν νύσταν ἐβλεπεν εἰς τὸ ὄνειρόν της τὸ ἀγαπητὸν πρόσωπον τοῦ πατρὸς της. Ὅπισω ἔπ'

αὐτὸν ὁ Γκὺ τῆς ἐχαμογελοῦσε, καὶ ἡ Μίς τῆς ἀνοίγε τὴν ἀγκάλην. Ἡ Εἰρήνη ἑτοιμάζετο νὰ ὁρμήσῃ πρὸς αὐτήν, ὅταν ἐν ἄσπρῳ, τὸ ὁποῖον ἠκούσθη ἐξαφνα, τὴν ἐξύπνησε καὶ τὴν ἔκαμε νάνατριχιάσῃ.

Μία φωνὴ ὑπόρρινος, τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώριζε, ἔψαλλε τὸν ἦχον τῆς Μασσαλιώτιδος.

Δὲν ἐπίστευε τ' αὐτιά της, καὶ ἐν τούτοις τὸν γαλλικὸν ὕμνον ἐτραγουδοῦσεν ἡ φωνὴ τοῦ νυκτερινοῦ τραγουδιστοῦ, ὅστις ἦτο ὁ Ἰνδός.

Ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο μόνη μετὴν Λενέτταν, ἐσηνώθη καὶ ἐμισοῖσεν σιωπηλὰ τὴν θύραν.

Ἡ φωνὴ τῶρα ἔφθινε καθαρὰ εἰς τ' αὐτιά της. Ἀλλὰ τὰ λόγια δὲν ἦσαν τῆς Μασσαλιώτιδος.

Ἡ Εἰρήνη ἔτριψε τὰ μάτια της καὶ ἐβίβρισε.

— Ὁνειρεύομαι, δὲν εἶνε ἀλήθεια.

— Ὁχι, δὲν ὀνειρεύετο. . . ὁ τραγουδιστὴς ἦτο ῥώσος, ἡ τοῦλάχιστον ἐξέφραζετο εἰς τὴν ῥωσικὴν γλῶσσαν. Ἡ Εἰρήνη ἔμαθε τὰ ῥωσικά ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὅστις ἄλλοτε εἶχε κατοικήσῃ εἰς τὴν ῥωσικὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ ὅστις τα ὠμίλει μὲ μεγάλην εὐκολίαν.

Ἡ φωνὴ ὑψώνετο καθαρὰ εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός. Ἡ Εἰρήνη ἐνόησε. Κατέπνιξε μίαν κραυγὴν ἐκπληξέως καὶ ἐστηρίχθη εἰς τοὺς κλάδους τῆς καλύβης.

Ἐντελῶς ἀκίνητος ἤκουε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπαν καὶ τὸ πρόσωπόν της ἠγνιστόν ἐκ τῆς χαράς.

Μετὸν ἦχον τῆς Μασσαλιώτιδος ὁ τραγουδιστὴς ἔψαλλεν αὐτὰ τὰ λόγια :

— Εἰρήνη, ἀκουσέ με καλὰ καὶ μὴ χάσῃς μὴτε λέξιν ἀπ' αὐτὰ που θὰ σου εἰπῶ. Εἴμεθα ἐδῶ ἡ Μίς, ὁ Μπαμποῦ καὶ ἐγὼ διὰ τὰς σάς σώσωμεν. Ἀλλὰ μὴ ἀπερίσκεψτα εἰμφορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα. Ἐγίνε ἀνάγκη. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μίαν σκιὰ διέσχισε τὴν λάμπην ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπ' ἐξω.

Ἡ Εἰρήνη ὥρμησε μὲ παλμούς καρδίας καὶ ἐπλάγιασεν εἰς τὴν κλίνην της. Μόλις ἐπρόθεσε νὰ σκεπασθῇ καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Ἀντιόκα καὶ ὁ Οὐτλάνδης ἐμβήκαν εἰς τὴν καλύβην.

Ἡ θύρα ἔμεινε μίαν στιγμὴν ἀνοιχτή, ἡ δὲ Εἰρήνη ἡ ὁποία ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρχομοῦ τῶν δύο Ζουλοῦ ἔχασεν ἐν μέρος τοῦ ἔσματος, ἤκουσε καθαρὰ τὰ ἑξῆς :

— Αὐρίον ἀπὸ τὸ πρῶν νὰ ὑπάγῃς κάτω ἀπὸ τὸν μεγάλον ἀνθισμένον κάκτον. Διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι μ' ἐνόησες, ἐμίλησε ῥωσικά.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἡ Εἰρήνη δὲν ἤκουσε πλέον ἄλλο τι παρὰ τοὺς ψιθυρισμούς τῶν δύο συζύγων.

Ὁ Γκὺ ἐτραγουδοῦσε τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ὥραν· ἀλλὰ ποῦ ἦτο ;

Ἡ καρδία τῆς Εἰρήνης ἐξαγκώθη ἀπὸ τρελλὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν ἐβαλεν ὅλα τὰ δυνατὰ της νὰ καταστρίβῃ.

Ἡ αἰχμαλωσία τῶν ἐμῶν λοιπὸν νὰ τελειώσῃ. Αἱ δυστυχεῖς αἰχμαλῶτοι ἐμελλαν νὰ ἐπανίδουν ἐκείνους τοὺς ὁποίους τόσο ἀγαποῦσαν.

Ἡ Λενέττα, ἡ ὁποία ἔφθινε τὸν γρήγορα, δὲν ἐμελλε νάποθάνῃ, ἡ εὐτυχία ὅτι τὴν ἱάτρειε καὶ αὐτὴ ἡ ἀσυλλογιστος, ἡ Εἰρήνη, ἡ ὁποία ἦτο ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ, δὲν θὰ ἐνοιωθε πλέον φαρμακωμένην τὴν ζωὴν της ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν ὅτι ἐθανάτωσε τὴν ἀγαπητὴν μικροῦλά.

Βρογχὴ ἔτρεξαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Εἰρήνης. Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν της εἰς τὰ σκεπάσματα, ὅπως εἶχε κάμῃ ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ γόνατα τῆς Γουλιελμίνης, ὅταν τῆς ἔκαμε μὲ δάκρυα τὴν ἐξομολόγησίν της, ἐν ᾧ ἡ καίμενη ἡ Λενέττα ἐκοιμᾶτο.

Ἐνθυμεῖτο ὅλην τὴν σκηνὴν τῆς ἀρπαγῆς· πῶς τὰς ἐφίμωσαν καὶ τὰς ἐδεσαν σφιγτὰ εἰς τοὺς ἵππους των.

Ἐνθυμεῖτο πῶς ἔσυραν τὴν Κάιναν ἕως εἰς τὸν χειμάρρον καὶ τὴν ἐξέσπεν· δόνισαν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ πῶς ἔπειτα ὁ ἄρπαξ ἀνέβη εἰς τὸ ἄλογον τῆς Λενέττας καὶ ἐκάθισεν ὀπίσω κρατῶν καὶ τὰ ἡνία τοῦ ἄλλου ἀλόγου καὶ ἀναγκάζων τὰ ζῶα νὰ τρέχουν. . .

Τί μονιῶδες φυγὴ ἦτο ἐκείνη! . . καὶ τί μαρτύριον ὑπέφεραν κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ μάλλινα σκεπάσματα, τὰ ὁποῖα ἔτριψαν ἐπάνω των διὰ νὰ μὴ ἐννοηθῶν. Δύο φορὰς τὰ κατακουρασμένα ἄλογα ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ ἄλλα, τὰ ὅποια ἐπείρμεναν ἑτοιμα εἰς πυκνὰ μέρη τοῦ δάσους.

Τότε οἱ ἄρπαγες ἀπέσπων τὰ φίμωτρα καὶ ἐδίδον εἰς τὰ δυστυχισμένα κορμὰ πέντε λεπτῶν προθεσμίας διὰ νὰ φάγουν βιαστικὰ καὶ νὰ πιοῦν μερικὸς σταγόνας νεροῦ, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ ἦτο ζεστόν ἀπὸ τὸν ἥλιον. . .

Καὶ τὸ φρικῶδες ἐκείνο ποτάμι τὸ γεμάτο ἀπὸ κροκοδείλους, τὸ ὁποῖον ἡ ναγκάσθησαν νὰ περάσουν μὲ κλειστὰ μάτια διὰ νὰ μὴ βλέπουν τὰ φοβερὰ ἀνοικτὰ στόματα τὰ ὀπισμένα μὲ ὀξεῖς ὀδόντας.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον ὁ Σελέσκος ἐστάθη, ἐλευθέρωσε τὰς αἰχμαλῶτους τοῦ ἀπὸ τὰ δεσμά των καὶ εἶπε.

— Ἐδῶ Ζουλουλάνδης. . . Ὁλοιμαῦροι, κανένα ἄσπρ. . . Μικρὲς ἄσπρες μὴ φωνάζουν, γιατί τρέχουν Ζουλοῦ καὶ σκοτώνουν. . .

Ἡ Λενέττα ὠρᾶ ὡς κρῖνον δὲν ἔλεγε λέξιν, οὔτε ἤκουε τοὺς γλυκεῖς καὶ ἐνθαρρυντικοὺς λόγους τῆς Εἰρήνης.

Ἡ Εἰρήνη μὴ ἐλπίζουσα ὅτι οἱ ἱδι-κοὶ των θὰ ἠμπορέσουν νὰ εὑρουν ποτὲ τὰ ἔχνη των εἰς τὰ βάθη τῆς ἀγρίας

ἐκείνης χώρας, μόλις ἐλύοντο τὰ δεσμά της, μίαν μόνον σκέψιν εἶχε πῶς νὰ φήσῃ κανὲν σημεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς ἐκείνους που θὰ τὰς ἀνεζήτουν.

Ἀλλ' ὁ Σελέσκος κατεσκόπευε μὲ προσοχὴν ἄγρυπνον τὰς αἰχμαλῶτους· τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κατῴρωσε, ἦτο νὰ ρίψῃ εἰς τὸν δρόμον τὸ χρυσὸν περιδέραιόν της, τὸ ὁποῖον ὅλως τυχαίως ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της.

Τέλος ἡ βλασημένη αὐτὴ πορεῖα ἐτελειώσε. Κατοικία τῶν μικρῶν αἰχμαλῶτων ἔγινε τὸν Βατλαπῆ.

Τὰ δυστυχισμένα κορμὰ ἦσαν ἀπηλπισμένα, ἐφρατίζοντο φρικῶδεις κινδύνους καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι θάνατος φρικτός τα ἐπερίμενε. Ἀλλ' ἡ Ἀντιόκα, ἡ μαύρη, τὰ ἐπεριποιεῖτο καὶ μὲ χειρονομίας τὰ ἐνεθάρρυνε ὅσον ἠδύνατο.

Ἐπέρασαν ὥραι, ἡμέραι, βραδεῖται, ἀτελείωτοι, φοβεραί. Ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἐπινοήσῃ διάφορα σχέδια δραστηριοτήτων, ὅλα ἀκατόρθωτα, ἔπειτα δὲ θέλουσα νὰ διωρθώσῃ τὸ σφάλμα της, ἔγινε μητερούλα τῆς ἐξαδέλφης της, προσπαθοῦσα μὲ τὴν γλυκύτητά της, τὴν ἀγάπην της καὶ τὴν προσποιήτῃν εὐθυμίαν της νὰ ποδώσῃ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ὑγίαν εἰς τὴν μικροῦλάν.

Ἀλλ' ὅταν ἦτο μόνη μὲ ποῖαν ἀπελπισίαν ἐθόρνη, ἐπαναλαμβάνουσα εἰς τὸν νοῦν της τὴν φρικτὴν αὐτὴν σκέψιν : Δὲν θὰ ξαναἰδῶ ποτὲ τὸν καλὸν Γκὺ καὶ τὴν ἀγαπητὴν μου Μίς καὶ τὴν θείαν Παυλίαν, ποτέ. . . ποτέ. . .

Ἐξαφνα ἡ λύπη αὐτῆς μετεβάλλετο εἰς χαρὰν. . . ἦσαν ἐκεῖ πλησίον ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὀνειρεύετο, ἐκεῖ πλησίον διὰ νὰ τὰς σώσουν. . .

Ἡ Εἰρήνη παρετήρησε μίαν στιγμὴν τὴν κοιμωμένην ἐξαδέλφην της, τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐψύχισε.

— Κοιμηθῶ ἡσυχά, ἀγαπημένη μου Λενέττα, θὰ ἰδῶς σὲ λίγον τὴν Μαμα Παυλίαν. . . ἐγὼ ἔγιναι αἰτία τῆς δυστυχίας σου ἀλλὰ θὰ με συγχωρήσῃς, μ' ἐτιμώρησε σκληρὰ ἡ συνειδήσίς μου.

Ἐπειτα ἐπῆγε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν κλίνην της, ἐξηπλώθη καὶ ἐπροσπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Ὁ ὕπνος ἤλθεν ἡσυχος καὶ ἀναπαυστικός, καὶ ἔτριψε τὴν ζωογόνον δροσίν του εἰς τὸ τρυφερὸν ἐκείνο σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶχε συντρίψῃ ἡ ἀγωνία.

Καὶ ὁ Οὐτλάνδης καὶ ἡ Ἀντιόκα ἐκοιμῶντο ἐπίσης· οὔτε εἶχε περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν των ὅτι ὁ θόρυβος τὸν ὁποῖον ἔκαμαν ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν καλύβην καὶ ἠμῶδισεν τὰς μικρὰς λευκάς ν' ἀκούσουν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ τραγουδιοῦ, δὲν τὰς ἐπέτρεψε νὰ ἐξακριβώσουν μίαν πολυτίμην λεπτομέρειαν : ποῖοι ἦσαν οἱ δύο Ἰνδοὶ οἱ ὅποιοι ἤλθον εἰς τὸ Βατλαπῆ. . .

Πραγματικῶς ἡ Εἰρήνη δὲν συνέλαβε τὴν παραμικρὰν ὑπόψιν ὡς πρὸς τοῦτο. Οὔτε στιγμὴν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν της,

καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀδελφοῦ της ἀκόμη, ὅτι οἱ δύο Ἰνδοὶ ἦσαν ἡ Μίς Φλώρη καὶ ὁ Γκὺ Λακῶς.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πρῶν πρῶν, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Γκὺ ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ κράλ πρὶν ἐξυπνήσῃ ἡ Λενέττα.

Μολοντοῖ ἦσαν αἰχμαλῶτοι εἰς τὸ Βατλαπῆ αἱ δύο μικραί, εἶχαν τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν τὴν ὁποῖαν καὶ τὰ ἄλλα κυρῶπουλα· ἀλλ' ἡ ἐλευθερία αὐτῆς ἦτο σχετικὴ.

Ἡ Εἰρήνη εἶξευρεν ὅτι οἱ ἀγρίοσκυλοι τοῦ Βατλαπῆ θὰ τὴν συελάμβαναν εὐθὺς ποῦ θὰ ἐπεχείρῃ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν φρικτὸν ποῦ περιέκλειε ὁλόγυρα τὸ χωρίον.

Τ' ἀρσενικά καὶ θηλυκά κυρῶπουλα ἐπαίζαν ἤδη ἐξω εἰς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον ὅταν ἡ Εἰρήνη ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ κράλ.

Ὁ Ἰντύνος καθήμενος εἰς μίαν ψάραν, εἰς τὸ κατώριον τῆς καλύβης του ἐκάπνιζε ἔχων τοὺς δύο Ἰνδοὺς ἀπὸ τὸ ἐν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἡ Εἰρήνη ἔτριψε βλέμμα ἄργον καὶ ἀδιάρκον εἰς τὸν περίβολον καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν ἀνθισμένον κάκτον.

Κανὲν ἦχος τοῦ Γκὺ! . . Μήπως δὲν ἤλθον εἰς τὴν συνέντευξιν ; Μήπως ἀνεκαλύφθη ;

Φρικῶδες ἀγωνία τὴν κατέλαβεν ἄλλ' ἡ σκέψις αὐτῆς διήρκεσε μόνον ὀλίγον ἡ Εἰρήνη συνήλθεν ἀμέσως· ἐσυλλογίσθη ὅτι δὲν εἶχε δίκαιον νὰ φοβῆται, ὅτι ὁ Γκὺ δὲν ἠμποροῦσε νὰ περιφέρεται ἐλευθέρως εἰς τὸ χωρίον ὅπως αὐτὴ, ὅτι χωρὶς ἄλλο ἦτο κρυμμένος καὶ κατεσκόπευε ὅχι μακρὰν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἀφ' οὗ ἐκλῶσε κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον ἤρχισε νὰ τραγουδῇ εἰς ῥωσικὴν γλῶσσαν, κατ' ἀρχὰς σχεδὸν μὲ χαμηλὴν φωνήν. ἔπειτα δυνατώτερα, καὶ τέλος μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις της

— « Ἀδελφέ, σ' ἐνόησα . . . Εἴμεθα ἑτοιμοί ».

Ἐσιώπησε καὶ ἀφικράσθη μὲ προσοχὴν ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἰδῇ ἢ θ' ἀκούσῃ ἕνα σημεῖον τὸ ὁποῖον νὰ τὴν βεβαιώσῃ ὅτι τὴν ἤκουσαν.

Καμμία φωνὴ δὲν ἀπήγγελλεν εἰς τὴν φωνὴν της. . .

Ἐπερίμενε, ἀνήσυχος, καὶ ἡ καρδία της ἐκτύπα δυνατὰ· ἔπειτα ἐπανελάβε τὸ τραγουδῆ της. . . Τοῦ κάκου, τὸ τραγουδῆ της ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησιν! . .

Καὶ πάλιν τὴν κατέλαβεν ἡ ἀγωνία της, ἐσηκώθη καὶ διηυθύνθη ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὸ κράλ ὅπου ἐκοιμᾶτο ἀκόμη ἡ Λενέττα.

Ὅταν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἰντύνου, παρετήρησε τὰ βλέμματα τῶν δύο Ἰνδῶν, τὰ ὁποῖα προσηλώνοντο φλογερὰ εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Τὰ βλέμματα ἐκείνα τὴν ἔκαμαν ν' ἀνατριχιάσῃ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί.

— Μήπως αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ νοιώθουν τὰ ῥωσικά, ἐσκέφθη. . . ἴσως εἰδοποιήσουν τὸν Ἰντύνου. . . ἡ Μίς καὶ ὁ Γκὺ θὰ ἀνακαλυφθοῦν. . . Διὰ τὴν ἡ γυναικα ἐκείνη μ' ἐκύτταζε μὲ τόσην ἐπιμονήν; . . Ἀχ, πῶς ἤθελα νὰ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ Βατλαπῆ οἱ δύο αὐτοὶ Ἰνδοί! . .

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΑΝΗΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland)

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΜΟΙΡΙΑ

Ἦτο Μάϊος μὴν· ὁ ἀνεμος ἐφύσα ἀκόμη κρύος καὶ διαπεραστικός. Ἐν τούτοις τὰ φυτὰ, τὰ δένδρα, οἱ ἄγροι καὶ τὰ λιβάδια ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔλεγαν : « Εἴμεθα εἰς τὴν ἀνοιξιν ». Τὰ λουλούδια ἤρχιζαν νὰ ἀνοίξουν. Οἱ φραγμοὶ ἦσαν καταστολισμένοι. Ἐπάνω ἀπὸ ἕνα φραγμὸν λευκάκανθος, μία μικρὰ μηλέα ἀπλωνε ἕνα δρισερόν της κλάδον, γεμάτον ἀπὸ ὠραῖα καὶ ῥοδοκκινὰ μπουμπουνία, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἑτοιμα νὰ ἀνοίξουν. Ὁ κλάδος αὐτὸς εἶξευρεν ὅτι ἦτο ὠραῖος. Καὶ ἤθελε νὰ δειχθῇ τὴν ὠρα ὀνητὰ του μὲ καμάρ. Διὰ τοῦτο δὲν ἠπόρησε διόλου ὅταν εἶδε μίαν λαμπρὰν ἄμαξαν νὰ σταθῇ ἐμπρὸς του εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἤκουσε τὴν πλουσίαν κυρίαν που ἦτο μέσα εἰς αὐτὴν νὰ φωνάζῃ :

— Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα πλέον εὐμορφότερον ἀπ' αὐτὸ τὸ κλάδι· αὐτὸ μονάχα ἔχει ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν εὐωδία τῆς ἀνοιξέως.

Καὶ ἡ εὐγενὴς κυρία κατέβη διὰ νὰ κόψῃ μόνη της τὸν κλάδον. Τὸν ἐπροφύλαξε κάτω ἀπὸ τὴν μεταξωτὴν ὀμβρέλλαν της, ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ διέταξε τὸν ἄμαξηλάτην νὰ τὴν φέρῃ ὀπίσω εἰς τὸ μεγάλο σπίτι της. Τὸ σπίτι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἦταν σὰν παλάτι, εἶχε λαμπροτάτας αἰθούσας καὶ ὠραιότατα δωμάτια. Μακρὰ παραπετάσματα ἀπὸ μουσελίνη τῶν Ἰνδῶν ἐκυμάτιζαν ἐμπρὸς εἰς τὰ μισοκρυμμένα παράθυρα, καὶ λουλούδια σπάνια ἔλαμπον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μέσα εἰς μικρὰς γάστρας ἀπὸ πορσελάνην τῆς Κίνας ἡ κρύσταλλον τῆς Βοημίας. Εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὠραιὰς μικρὰς γάστρας ἐβαλεν ἡ μεγάλη κυρία τὸν μικρὸν κλάδον τῆς μηλέας.

Αὐτὰ τὰ χαῖδια τὸν ἔκαμαν ἀκόμη περισσότερον ὑπερήφανον. Πολλοὶ ἐμβήκαν εἰς τὴν αἶθουσαν, καὶ ὁ καθὲς ἀναλόγως τῆς ὑπολήψεως ποῦ του εἶχαν. ἔκρινε τὴν εὐμορφίαν τοῦ κλάδου. Πολλοὶ δὲν ἔλεγαν τίποτε· ἄλλοι ἔλεγαν πολλά· καὶ τὸ φυτὸν ἐνόησεν ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως καὶ μεταξὺ τῶν φυτῶν.

— Εἰς ἡμᾶς, ἐσκέφθη, πολλὰ φυτὰ εἶνε περιζήτητα διὰ τὴν ὠραιότητά των, ἀλλὰ διὰ τοὺς καρπούς των. Εἶνε καὶ

μερικά που δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε. Ἐπειτα εἶδεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν κῆπον καὶ τοὺς ἀγρούς, γεμάτους ἀπὸ λουλούδια ἀπλὰ ἢ μεγαλοπρεπῆ, ταπεινὰ ἢ ὑπερήφανα. Μερικά, πτωχικά καὶ ἀρρωστιαρικά, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἤθελαν νὰ κρυφθοῦν.

— Δυστυχῇ περιφρονημένα φυτὰ, εἶπεν ὁ κλάδος τῆς μηλέας, πόσον διαφέρετε ἀπὸ τοὺς συντρόφους σας ! Πόσον δυστυχισμένη θὰ σας ἐφαίνετο ἡ μοῖρά σας, ἂν, ὅπως ἐγὼ καὶ τὰ ὁμοῖά μου φυτὰ, εἰμπορούσατε νὰ ἐννοήσατε πόσα πράγματα σὰς λείπουν ! Ἀλλὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἦσαν διαφορετικὰ τὰ πράγματα ; Δὲν εἰμποροῦν ὅλοι νὰ εἶνε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

Ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὰ ὁ κλάδος τῆς μηλέας παρετήρησε πρὸ πάντων, ὡς νὰ τα ἐσυμπόνει τάχα, μερικά λουλουδάκια σκορπισμένα πολλὰ μαζὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ κοιλώματα καὶ ἕως εἰς τὰς χαραγμάδας που ἦσαν ἀνάμεσα εἰς τὰς πλάκας τοῦ δρόμου. Ἦσαν πρότυχα χερτάρια, ἐφύτρωναν μόνον τῶν χωρὶς κανεῖς νὰ συλλογισθῇ νὰ τα μαζέψῃ, οἱ δὲ ἀνθρωποὶ τα ὀνόμαζον λεονταρόδοντα.

— Κακόμοιρα ! ἔλεγεν ὁ κλάδος· ἐν τούτοις δὲν εἶνε δικὸς σας σφάλμα ἂν εἴσθε τόσο προύστυχα καὶ ἂν εἶνε τόσο χωριάτικο τὸ ὄνομά σας. Τέλος πάντων πρέπει νὰ τὴν ὑποφέρετε τὴν κακομοιρίαν σας. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἤλθον νὰ φιλήσουν τὸν ὠρεόν κλάδον τῆς μηλέας· ἀλλ' ἐφίλησαν ὁμοίως καὶ τὰ πτωχὰ κίτρινα λουλούδια τῶν ἀγρῶν.

Ὁ κλάδος τῆς μηλέας ποτὲ δὲν ἐσυλλογίσθη τὴν ἀγαθότητά που ἔχει ὁ Θεὸς πρὸς ὅλα ὅσα ζοῦν καὶ ἀναπνεύουν· δὲν εἶξευρε πόσα ὠραῖα καὶ καλὰ πράγματα μένουν κρυμμένα καὶ ἄγνωστα εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς ὅμως δι' αὐτὸ καὶ νὰ τα λησμονῇ ὁ Πλάστης. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ὅμως το εἶξευραν.

— Γιὰ ποῖα κακομοιρία ὀμιλεῖς ; τοῦ εἶπαν. Ποῖο δυστυχισμένο φυτὸν συμπονεῖς τόσο πολύ ;

— Τὸ λεονταρόδοντο. Ποτὲ δὲν το κόπτουν νὰ το κάρουν ἀνθεδέσματος· οἱ ἀβάται τὸ πατοῦν μὲ τὰ πόδια των, καὶ τοὺς σπόρους του τοὺς σκορπᾷ ὁ ἀέρας καὶ ὅλοι τοὺς περιφρονοῦν ὡς τὴν σκώλην. Εἶνε κακόμοιρο· ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος γιὰ τὸ δέν τοῦ ἐμοιάζω.

Πολλὰ χαρούμενα παιδιὰ ἔφθασαν εἰς τοὺς ἀγρούς. Τὸ ἐν ἀπ' αὐτὰ ἦτο τόσο μικρὸν, ὥστε τὰ ἄλλα το ἐσήκωναν. Τὸ ἀφῆκεν χάμω εἰς τὴν χλόην ἀνάμεσα εἰς τὰ κίτρινα λουλούδια. Τὸ παιδάκι ἐφώναξε χαροπὰ, ἐκτύπησε τὰ χεράκια του, ἐκυλίσθη εἰς τὰ χόρτα, καὶ μὲ τὴν ἀθωότητά του ἐφίλησε τὰ λουλούδια τὸ ἕνα κατόπιν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τὰ ἄλλα παιδιά ἔκοψαν παπαρούνες καὶ ἄλλα λουλούδια. Ἐπλεξαν στεφάνια καὶ ἐστόλισαν τὴν κεφαλὴν των καὶ τὰ χέρια των ἄλλα τὰ μεγαλύτερα ἔκοπτον μὲ προσοχὴν τὰ κοτσάνια τῶν λεονταρόδοντων, τῶν ὁποίων τὸ ἐπάνω μέρος, ὅπου ἦτο ὁ σπόρος, ποῦ καὶ ὁ πλεόν σιγανὸς ἀέρας τον ἀρπάζει, ἦτο φουντωτόν, χνουδωτόν, πολὺ χαριτωμένον. Τὰ παιδιά ἐπλησίαζον τὸ φουντωτὸν ἐκεῖνο μέρος εἰς τὰ χεῖλη των, ἐφυσούσαν ἐπάνω εἰς αὐτό, καὶ ἐπροσπάθουν νὰ πετάξουν μονομιάς μὲ τὸ φύσημά των εἰς τὸν ἀέρα ὅλους τοὺς σπόρους. Ἡ μάμμη των τοῖς εἶχεν εἰπῇ, ὅτι ἂν το κατώρθωναν, θὰ εἶχαν, πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος, ὠραῖα καινούργια φορέματα.

Τὸ περιφρονημένον λοιπὸν λουλουδί. τὰ παιδιά το ἐθεωροῦσαν ὡς ἀληθινὸν προφήτην.

— Κῦττα, εἶπον αἱ ἀκτινεὶς τοῦ ἡλίου ἐννοεῖς τώρα τὴν ὠραιότητά του, ἐννοεῖς τί ἀξίζει;

— Ναί, διὰ τὰ παιδιά, ἀπεκρίθη ὁ κλάδος τῆς μηλέας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε καὶ μία γραῖα. Ἦρχιζε νὰ μαζεύῃ λεονταρό-

δοντα μὲ τὰς ρίζας των, καὶ ἔκαμνε μεγάλα δεμάτια. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ τῆς ἐχρησίμευαν ὡς καφές· τὰ ἄλλα ἐσκόπευε νὰ τα πωλήσῃ εἰς τὸν φαρμακοποιὸν.

— Ἡ ὠραιότης εἶνε προσωρισμένη διὰ τὴν πλεόν μεγάλην δόξαν, διὰ τὴν πλεόν μεγάλην εὐτυχίαν· αὕτη ἔχει πάντα τὴν πρώτην θέσιν.

Ματαίως αἱ ἀκτινεὶς τοῦ ἡλίου ἐπανελάβαν καὶ πάλιν ὅτι ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ μοιράζεται εἰς ὅλα τὰ πλάσματα καὶ ὅτι ὁ Θεὸς δίδει εἰς ὅλους τὰ ἀγαθὰ του καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

— Ὁ καθείς μὲ τὴν ιδέαν του, ἀπεκρίθη ὁ κλάδος.

Ἐν τούτοις ἡ εὐμορφὴ κόρη τῆς μεγάλης κυρίας ἐβόηκεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρές της κάτι τι τὸ ὁποῖον εἶχε περιτυλιγμένον μὲ τρία ἢ τέσσαρα φύλλα χαρτίου. καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἐλάμβανε πολὺ περισσότεράς προσοφύλαξεις παρ' ὅσας ἡ μητέρα της διὰ τὸν κλάδον τῆς μηλέας. Ἀπεμάκρυνεν ἡσυχά ἡσυχά τὰ φύλλα καὶ εἰς τὸ μέσον ἐφάνη ἡ λεπτοκαμωμένη καὶ χαριτωμένη κεφαλὴ τοῦ τόσο-

περιφρονημένου λεονταρόδοντου. Ἡ μικρὰ κόρη ἐθαύμασε πολλὴν ὥραν τὴν χάριν, τὴν εὐμορφίαν, τὴν λεπτότητα τοῦ λουλουδιοῦ αὐτοῦ, τὸ ὅποιον, τὸ μικρότερον φύσημα τοῦ ἀνέμου εἰμπόμενόν το κατὰστρεψῇ.

— Τί ὠραῖόν που εἶνε! εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη. Θέλω νὰ το βάλω ἐδῶ, εἰς τὸ πλάγι τοῦ κλάδου τούτου τῆς μηλέας, τὸν ὅποιον ὅλοι θαυμάζουν τόσο πολὺ· δὲν ὁμοιάζουν διόλου, ἀλλὰ τὸ καθένα, εἰς τὸ εἶδος του, εἶνε τόσο ὠραῖον ὅσον καὶ τὸ ἄλλο.

Ἀφ' οὗ δὲ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας, ἡγγίσε μὲ τὰ χεῖλη της τὸ ταπεινὸν λουλουδάκι, καὶ ἐφίλησε ἐπίσης καὶ τὸν κλάδον τῆς μηλέας. Τὰ φύλλα τοῦ τελευταίου τούτου ἅμα ἔλαβον τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἐφάνησαν ὡς νὰ ἐκοκκινίζον, ἀλλὰ ἀπὸ ἐντροπῆς καὶ ὄχι ἀπὸ θυμόν. Ὁ κλάδος ἐβόηκε τέλος πάντων, ὅτι ἂν ὁ καθείς κρίνῃ μόνον μὲ τὴν ιδέαν του τοὺς ἄλλους, τότε θὰ κρίνῃ τὸν ἑαυτὸν του παρὰ πολὺ μεγαλύτερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε, καὶ τοὺς ἄλλους παραπολὺ μικροτέρους ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

[Andersen] ΑἰΜΥΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΛΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Πῶς θὰ γλυτώσῃ ἡ κυρία Τρομάρα ἀπὸ αὐτὸν τὸν τρομερὸ καὶ φοβερὸ κίνδυνον;

Ἐνα μόνον τρόπο σωτηρίας βλέπει: Νὰ σκαρφώσῃ ἐπάνω 'στὸ τραπέζι, καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ φρούριο νάντισταθῇ 'στὸν ἐχθρόν. . .

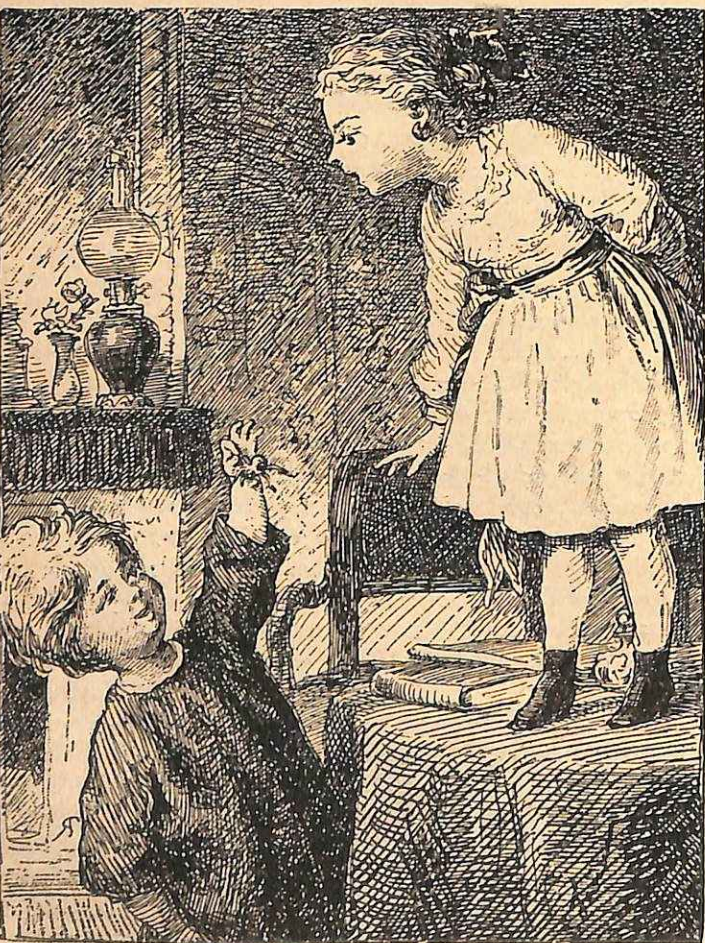
Ἀλλὰ μὲ τί φόβο, μὲ τί λαχτάρα κατορθώνει νὰ φθάσῃ ὡς τὴν πολυθρόνα που θὰ τὴν μεταχειρισθῇ γιὰ σκαλοπάτι! . .

Τελοςπάντων, πατεῖ 'στὴν πολυθρόνα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνεβαίνει ἐπάνω 'στὸ τραπέζι. Τότε κυττάζει κάτω 'στὸ πάτωμα καὶ βγάζει τὲς φωνές. . . Τί συμβαίνει; Ἡ ἀράχνη ἐγύρισε καὶ τώρα πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος της. Ἄν ἀναβῇ καὶ 'στὸ τραπέζι; . .

Εὐτυχῶς, ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας Τρομάρας, ὁ ἀνδρεῖος Ἀχιλλεὺς που δὲν φοβάται τίποτε τρέχει νὰ τὴν βοηθήσῃ. Χωρὶς κανένα ὄπλον, πιάνει μὲ τὸ χεράκι του τὸ θεριό, τὸ σηκώνει ἀπὸ τὸ ποδάρι καὶ το δείχνει τῆς ἀδελφῆς του.

— Γί φοβάσαι; τῆς λέγει· εἶνε νὰ φοβηθῇ κανεὶς τόσο μικρὸ ζωῦφι;

Ἡ κυρία Τρομάρα δὲν τἀκούει αὐτά. Ὁ φόβος τὴν κάμνει σκληρή, καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της τὸν θάνατον τοῦ αἰχμαλώτου:

— Βάλ' το κάτω καὶ πάτησέ το ἀμέσως! τοῦ φωνάζει κτυπώντας τὸ πόδι της.

— Ὅχι, κυρία μου, ἀποκρίνεται ὁ Ἀχιλλεὺς. Ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦν.

Καὶ ἀνοίγει λιγάκι τὸ παράθυρο καὶ ρίχνει κάτω 'στὸν κῆπο τὴν ἀράχνην, γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ αὕτη σὰν πλάσμα τοῦ Θεοῦ.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ ΚΟΡΗΣ (*)

Ἡ Φροσύνη ἀκουμποῦσεν εἰς ἕνα δένδρον καὶ ἐσυλλογίζετο. Κάποτε ἔχωνε τὸ χέρι της εἰς τὸ θυλάκιον τῆς μακρῆς ποδιάς της καὶ, ὅταν τὰ δάκτυλά της ἀπαντοῦσαν ἕνα χαρτί διπλωμένον, ἀνατρίχιαζε.

Τὸ χαρτί αὐτὸ ἦτο τὸ γράμμα τῆς πτωχῆς μητέρας της, ἀπὸ τοῦ χωριοῦ τὸ εἶχε φέρῃ πρὸ ὀλίγου ὁ γραμματοκομιστής, καὶ ὅταν το ἀνοίξεν, ὅταν τὸ ἀνέγνωσε, ὅταν εἶδε τί εἶχε μέσα, ἔγινε κατακόκκινη, καὶ τὰ μάτια της ἐβόρρυξαν.

Ὅσῃ νὰ ἐφοβεῖτο δὲ μήπως ἐννοήσουν τί της ἔγραφεν ἡ ἀπλοϊκὴ της μητέρα, ὡς νὰ ἐντρέπετο μήπως ἀναγνώσουν εἰς τὸ πρόσωπόν της τί εἶχε μέσα τὸ γράμμα, κατέβη εἰς τὸν κήπον, καὶ ἐκεῖ μόνη ἐσυλλογίζετο. . .

Ἐνῶ δὲ ἀκουμποῦσεν εἰς τὸ δένδρον, μέσα εἰς τὴν σιωπηλὴν μοναξιάν τοῦ κήπου, — ἐν ᾧ πρὸς τὴν Σαλαμίνα ἐκεῖ κάτω ἔδυεν ὁ ἥλιος — ἄρχισε νὰ τῆς ἐμιλῇ ἀπὸ μέσα τῆς ἡφωγῆς τὴν ὁποίαν ἀκούομεν, γλυκεῖαν ἢ φοβεράν, εἰς τὰς σπουδαίας στιγμὰς τῆς ζωῆς μας. Ἡ φωνὴ ἐκείνη τῆς ἐλεγεν ἀλύπητα:

— Εἶσαι κακὴ, κακὴ!

Καὶ τὸ χέρι τῆς Φροσύνης ἔσφιγγε μὲ περισσοτέραν συγκίνησιν, εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ποδιάς της, τὸ γράμμα τῆς μητέρας της.

Ἡ Φροσύνη ἦτο ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς Εὐρυ-

τανίας· ὁ πατέρας της Φίλιππος εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ σπῖτι των ἕνα μαγαζί, τὸ ὁποῖον ἦτο συγχρόνως παντοπωλεῖον, ἐμπορικόν, καπηλεῖον καὶ φαρμακεῖον. Ὁ Φίλιππος δύο φορές τὸν χρόνον ἐπήγαιεν εἰς τὸ Καρπενήσιον καὶ ἐψώνιζε. Τὴν τελευταίαν φορὰν ἐπῆγε μάλις του ὅσα χρήματα εἶχε, καὶ ἐπῆγε πάλιν νὰγοράτῃ πρᾶγμα διὰ τὸ ἐμπορικόν του. Εἶχεν ἀναβῇ τὸν ἀνήφορὸν που εἶνε ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο βουνά, τὴν Καλιακοῦδαν καὶ τὴν Χελιδού, καὶ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν πευκοφυτευμένην

(*) Ἐκ τῶν ἄρτι ἐκδοθέντων «Παιδικῶν Διηγημάτων Α. Π. Κουρεῖλου.

κοιλιάδα· ἐκεῖ εἰς τὰ στενά, πρὶν ἀκόμη ἀνοίξουν τὰ βουνά, ἐπήδησαν ἑξαφνα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα τρεῖς ἄνθρωποι, μὲ λερὴν φουστανέλλαν καὶ ἀγρία πρόσωπα. Ἦσαν λησταί! Ὁ Φίλιππος ἦτον ἀνδρείος καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ παραδοθῇ, καὶ ὅς ἦτο ἕνας μὲ τρεῖς. Ἐπυροβόλησε καὶ ἐπληγώσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ληστές· ἐκέντρισε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τὸ ἄλογόν του καὶ αὐτό, ὡς νὰ ἐνοιωθεί τι συνέβαινε ἐφυγεν ὡς ἀστραπή· ἀλλὰ δύο

καὶ τὸν μετέφεραν εἰς μίαν στάνην, ὅπου τὸν ἐπεριποιήθησαν ὅπως εἰμποροῦσαν· ἕνας βοσκὸς ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἐξουσίαν· ἐπειτὰ τὸν ἀναΐδασαν εἰς ἕνα ἄλογον, τὸν ἔδεσαν ἐπάνω καλὸ, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ σπῖτι του.

Ἀχ! μὲ ποίους θρήνους ἐγέμισε τὸ σπῖτι του ὅταν ἐμῆκεν ἡ πένθος συνοδεία! Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκά του, ἡ δυστυχισμένη Φροσύνη! Ὅταν ἐβλεπαν τὰς πληγὰς του ἀνοικτάς, ὡς στόματα, ταῖς ἤρχετο νὰ τρελλαθοῦν· καὶ ὅταν ὁ Φίλιππος εἰς τὸ ψυχorrάγημά του, ἀνοίγε τὰ βαρεῖα βλέφαρά του καὶ τὰς ἐκύτταζε λυπητερά, μὲ ἕνα βλέμμα ἀλλοιώτικο, ἕνα βλέμμα που ἐγύριζε, ὅς ἔλεγε, ἀπὸ ἕνα μακρὸν κόσμον, ἐνοιώθων ἕως μέσα εἰς τὴν καρδίαν των τὴν παγωνιά που σκороπάει τριγύρω τοῦ ἐρχομὸς τοῦ Θανάτου. Ἀχ! ἐτελειώσε! τὰ ἱατρικὰ τῶν ἱατρῶν, τὰ σφικταγκαλιάσματα τῆς ἀγάπης των, τὰ κομμένα ἀπὸ λυγμοὺς φιλήματα των δὲν κατώρθωσαν νὰ σταματήσουν, — νὰ κρατήσουν τὴν ψυχὴν μέσα εἰς τὸ κατατρυπημένον σῶμα· καὶ ἡ ψυχὴ ἐφυγε. . .

Καὶ ὁ ταλαίπωρος Φίλιππος ἀφῆκε χήραν τὴν γυναῖκά του καὶ ὀρφανὴν τὴν Φροσύνην!

Ὁ νεκρὸς ὡς νὰ ἐπῆρε μαζί του ὅλην τὴν εὐτυχίαν, ἀφῆκε τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν κακομοιρίαν εἰς τὸ σπῖτι τοῦ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν ἐσκέπασαν μὲ τὸ χῶμα. Οἱ λησταὶ τοῦ εἶχαν κλέψῃ τὴν περισσότεράν του περιου-

σία· καὶ οἱ δανεισταὶ, οἱ ὁποῖοι πολλὰκις εἶνε βοηθοὶ τοῦ Χάρου καὶ ἀποτελειώ-νουν τὴν καταστροφὴν που ἀρχίζει ἐκεῖνος, ἔκαμαν κατὰσχέσιν εἰς τὰ πράγματα τοῦ μαγαζιοῦ του.

Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει μὲ τὴν ἰσορροπίαν εἰς τὴν ὁποίαν κρατεῖ ἡ ψυχὴ μας τὸ σῶμα. Ὅταν ἡ ψυχὴ ζωογονῇ τὸ κορμί, δίδει ζωὴν καὶ κίνησιν καὶ ἐκφρα-

σιν καὶ εἰς τὸ χέρι που κινεῖται μὲ χάριν, καὶ εἰς τὸ πόδι που τρέχει μὲ ἐλαφράδα, καὶ εἰς τὸ μᾶτι που ὑγραίνεται ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ εἰς τὸ στόμα ποῦ γελά χαροπὰ. Ἐφυγεν ἡ ψυχὴ; κρη-

μνίζεται κάτω τὸ σῶμα· ξαπλώνεται ἕνας

δγκος βαρὺς ἀπὸ τὴν ἀκίνησίαν τῆς ἀναισθησίας, σαπίζει. Τὸ ἴδιον καὶ ἡ εὐτυχία εἰς πολλὰς περιστάσεις, εἶνε ἡ ἰσορροπία ποῦ κρατεῖ μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν ἕνας πατέρας, ἕνας ἀδελφός· αὐτὸς εἶνε ἡ ψυχὴ ποῦ δίδει ζωὴν εἰς ὅλα, καὶ τὰ κρατεῖ ὅλα ὕψος· ἐφυγεν αὐτός· κρημνίζονται ὅλα· πᾶν αἰ χάρεις, πᾶν καὶ τὰ γέλια, πᾶν κ' αἰ ἐλπίδες!

Αὐτὸ συνέβη καὶ τώρα. Πᾶσι ἡ εὐτυχία!... Κανείς δὲν ἐφρόντισε διὰ τὰ δύο δυστυχῆ ὄντα. Ἡ χήρα ἰδικούς της συγγενεὶς δὲν εἶχεν ἐκεῖ. Οἱ δὲ συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός της, ποῦ ἦσαν εἰς τὸ χωριό, δὲν ἐγύρισαν νὰ τὴν ἰδοῦν.

Ἄλλ' ἡ μητέρα τῆς Φροσύνης δὲν ἔχασε τὸ θόρρος της.

—Θα δουλέψω, εἶπε.

Καὶ ἐδούλευεν ὅπως ἡ πτωχότερα χωριάτισσα εἰς τὰ χωράφια, καὶ ἐσκάλιζε καὶ ἐθέρριζε, καὶ ἐξενούλευεν εἰς τὸ σπῖτι της. Καὶ ἔκαμνε τὴν δουλειάν ὅχι ὡς ἀγγαρεία, μὲ γογγυσμόν, μὲ ἐπίδειξιν ὅτι εἶνε ἀρχοντομαθημένη καὶ ξεπεσμένη, ἀλλὰ μὲ ὑποταγήν.

—Αὐτὸ ἦτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! ἐπιθύριζε.

Μονάχα, ἡ κρυφὴ λύπη καὶ αἱ στερήσεις τὴν ἐγήρασαν παράκαιρα· καὶ μόλις τριάντα χρόνων γυναικὶ ἐφαίνετο ὡς πενήντα.

Ἡ Φροσύνη ἦτο δέκα ἐτῶν τότε καὶ ἦτο εἰς τὴν τρίτην τάξιν. Ἡ μητέρα της τὴν ἀφῆκε, μαυροφορεμένην μαθήτριαν, εἰς τὸ σχολεῖον. Ἦτο βεβία ὅτι θὰ ἡυχαριστεῖτο ἐκεῖ ἐπάνω ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνδρός της ἂν ἀνέτρεφε τὰ παιδί των, ὅπως θὰ το ἀνέτρεφεν ἐκεῖνος ἂν ἐξοῦσεν.

Ὁ θεὸς τῆς κήρης, ὁ ἀδελφός τοῦ πατέρα της, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκατεστημένος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἅμα ἔμαθεν εἰς ποῖαν δυστυχίαν εὗρίσκετο ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀδελφοῦ του τῆς ἐστείλεν ἕνα μικρὸν βοήθημα. Ἄλλ' εἶχε μεγάλην οἰκογένειαν καὶ τὰ χρήματα δὲν ἐπερίσσευαν. Τότε ἐσκέφθη ἄλλο μέσον.

—Κοντὰ εἰς τὰ τόσα στόματα ἄς προστεθῇ κ' ἕνα ἄλλο ἄλμα, εἶπε.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ φέρῃ τὴν Φροσύνην εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ τὴν ἔχῃ εἰς τὸ σπῖτι τοῦ μετὰ τὰ ἰδικὰ του παιδιὰ, νὰ τὴν σπουδάσῃ εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Νὰ μορφωθῇ, νὰ γίνῃ διδασκάλισσα μίαν ἡμέραν, νὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τὸ ἰδικόν της μέλλον καὶ διὰ τὰ γηρατεῖα τῆς μητέρας της.

Ἡ μητέρα τῆς Φροσύνης κατ' ἀρχὰς ἤκουε μὲ θυμὸν ὅσα τῆς ἔγραφον ὁ ἀνδράδελφός της.

—Νὰ τοὺς στείλῃ τὴν Φροσύνην μου, εἶπε, τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου, καὶ ἐγὼ νὰ μέινω ἐδῶ ὁλομόναχη σὲν καλαμιά σὲ τὸν κάμπο! καὶ τί ἄλλο ἔχω ἐγὼ εἰς

τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν Φροσύνην μου, καὶ θέλουν νὰ μοῦ τὴν πάρουν κ' αὐτήν!... Ἄλλ' ὁ ἀνδράδελφός της ἐπῆγε τὸ θέρους δι' ἐργασίαν τοῦ εἰς τὸ δροσερὸν καὶ κατάφυτον Καπερνήσιον· καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπετάχθη ἕως εἰς τὸ χωριό του. Τότε ἐπροσπάθησε νὰ κατορθώσῃ μὲ τὸ στόμα ὅτι δὲν ἠμπούρεσε νὰ κατορθώσῃ μὲ τὸ γράμμα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο ΚΕΝΟΣ ΚΛΩΒΟΣ

Πῶς νὰ μὴ θεωρηθοῦν εὐτυχεῖς, διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ ἀνακάλυψιν τοῦ κοιλώματος ἐκείνου, τοῦ μὴ ὀρειλούμενου εἰς ἐργασίαν ἀνθρωπίνην, ἀλλ' εἰς μίαν φυσικὴν διασκευὴν τῆς βραχώδους ὄχθης; Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἄμμος λεπτὴ, πολὺ ξηρά. Οὐδὲν ἔχοντες ὑγρασίας, οὔτε εἰς τὰ γύρω τοιχώματα, οὔτε εἰς τὸ ἐπάνω, τὸ τὸ ὅποιον ἀπειτέλει τὴν ὀροφήν. Χάρις εἰς τὸ ἀδιαπεράστον τοῦτο ἄστυον, οἱ ταξιειδιῶται μὲς δὲν ἠνωχλήθησαν διόλου ἀπὸ τὴν ραγδαίαν βροχήν, ἡ ὁποία διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ πρῶτον ἡμῶν τῆς νυκτός. Εἶχον λοιπὸν ἀσφαλὲς καταφύγιον εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο, δι' ὅλον τὸν καιρὸν, τὸν ὅποιον θάπῃται ἡ κατασκευὴ τῆς σχεδίας.

Ἄλλως τε, ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ἄνεμος ἔπνεεν ἤδη ἀπὸ βορρᾶ. Ὁ οὐρανός, μὲ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τὰ νέφη. Ἡ ἡμέρα προηγγέλλετο θερμῇ. Ἰσως ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐνεθυμούντο μετὰ πόθου τὴν σκιάν τῶν δένδρων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα εἶχον ὁδοιπορήσῃ ἐπὶ πέντε ἡμέρας.

Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ δὲν ἔκρυπτον διόλου τὴν εὐθυμίαν των, τὴν χαρὰν των. Ὁ ποταμὸς ἐκεῖνος ἔμελλε νὰ τοὺς μεταφέρῃ ἀκόπως εἰς διάστημα τριακοσίων χιλιομέτρων περὶπου, μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἔρρεεν ὁ Οὐμπάγκης, τοῦ ὁποῖου βεβαίως ἦτο παραπόταμος. Οὕτω, τὰ τρία τέταρτα τοῦ ταξιδίου θὰ διηγύνοντο ὑπὸ ὅρους εὐνοϊκωτέρους ἂν ὅσον εἶχε διανυθῇ τὸ ἄλλο τέταρτον, ἡτοῖ τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ δάσους μέχρι τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος κατεστρώθη μὲ ἀρκετὴν ἀκριβείαν ὑπὸ τοῦ Τζὼν Κόρτ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας τῷ ἔδωκεν ὁ ὁδηγός.

Τὰ βλέμματά των τότε ἐστράφησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἥτοι πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότον.

Ἐπὶ τὸν ποταμὸς ἐξετείνετο ὅσον

ἐφθανε τὸ βλέμμα, σχεδὸν κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, καὶ ἐξηφανίζετο εἰς ἀπίστασιν τριῶν χιλιομέτρων, ὑπὸ τὰς συστάδας τῶν δένδρων. Ἐκεῖθεν ἴσως θὰ ἐλδοξευε πρὸς τὰ βορειανατολικά, καὶ ἐκ τούτου θὰ ἠδύνατό τις νὰ τὸν συναντήσῃ μὲ τὸ ἄλλο ἐκεῖνον ρίον, τὸ ὅποιον παρετήρησε τὸ κερβάνιον, ὅταν ἐστάθμευσαν εἰς τὸν γήλορον τῶν ταμχινιδένδρων.

Κάτω, ὁ ποταμὸς ἐπροχώρει ἡμῖσι χιλιομέτρων περίπου, ἐκεῖθεν δὲ ἔκαμνε μίαν ἀπότομον στροφὴν πρὸς τὰ νοτιανατολικά, καὶ ἐξηφανίζετο. Ἀπὸ τὴν στροφὴν αὐτὴν, ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, τὸ δάσος ἀνελάμβανε τὴν κανονικὴν του πυκνότητα.

Εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης κατεῖχετο ἀπὸ μίαν μεγάλην βαλτώδη ἐξαίθραν. Ἄλλ' ἀπὸ τὰς ἀπέναντι ὄχθης τὰ δένδρα ἦσαν παρατεταγμένα εἰς φάλαγγας πυκνάς. Λόχμη βαθεῖα, ἀπεραντος, ἐκάλυπτε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀνωμάλου ἐκείνου ἐδάφους. αἱ δὲ τελευταῖαι αὐτῆς κορυφαί, φωτιζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, προσέπιπτον εἰς ἀπόκλιτον ὀρίζοντα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ὕδωρ διαυγές, μετακινούμενον ὁρμητικῶς, τὴν ἐπλήρου μέχρι χειλέων, παρέσυρε δὲ κορυμῶς δένδρων, κλάδους, θάμνους καὶ σωρούς χόρτων, τοὺς ὁποῖους ἀπέσπα τὸ ρεῖμα καὶ ἀπὸ τὰς δύο ὕδατοβρόχους ὄχθας.

Ὁ Τζὼν Κόρτ ἐνεθυμήθη, ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην, εἶχεν ἀκούσῃ τὴν λέξιν «νγκόρα» προφερομένην πλησίον τοῦ σπηλαίου. Ἐκύτταξε λοιπὸν νὰ ἰδῇ μήπως κανὲν ἀνθρώπινον πλᾶσμα περιεφέρετο εἰς τὰ πέριξ. Ὅτι νομάδες θάπετόλμων κάποτε νὰ πλεύουν διὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Οὐμπάγκην, τοῦτο ἠδύνατό τις νὰ παραδεχθῇ, χωρὶς ἑμῶς καὶ νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ἡ ἀπεραντος ἐκείνη ἔκτασις τοῦ δάσους, τοῦ προχωροῦντος πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Νεῖλου, ἐσυχνάζετο ἀπὸ φυλάς νομαδικὰς ἢ κατωκίετο ἀπὸ φυλάς μονίμους.

Ὅπως δὲποτε, ὁ Τζὼν Κόρτ δὲν ἀνεκάλυψε κανὲν ἀνθρώπινον πλᾶσμα εἰς τὰ πέριξ τοῦ βάλτου, οὔτε ἐπὶ τοῦ βράχου, οὔτε ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

—Θὰ κάμνω λάθος, ἐσκέφθη, θὰ ἦτο παραισθήσις... Εἰμπορεῖ νὰ ποικιλήθῃ καμμίαν στιγμὴν καὶ νὰ μοῦ ἐφάνῃ εἰς τὸ ὄνειρόν μου ὅτι ἤκουσα αὐτὴν τὴν λέξιν.

Καὶ δὲν εἶπε τίποτε διὰ τὸ περιστατικὸν αὐτὸ εἰς τοὺς συντρόφους του. Ἄλλα στραφεῖς πρὸς τὸν Μᾶξ Οὐμπέρ, ἠρώτησεν.

—Ἀγαπητέ μου Μᾶξ, ἐζήτησες ταπεινῶς συγγνώμην ἀπὸ τὸν καλὸν μας Κάμην ποῖ ἀμφέβαλλες διὰ τὴν ὑπαρ-

ξιν τοῦ ποταμοῦ, διὰ τὴν ὁποῖαν αὐτὸς δὲν ἀμφέβαλε ποτέ;...

—Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, θὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐγὼ εἶχα ἄδικον καὶ ὅτι ὁ Κάμης εἶχε δίκαιον... καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι τὸ ρίον αὐτὸ θὰ μας βγάλῃ ἴσια εἰς τὸν Οὐμπάγκην χωρὶς κόπον...

—Χωρὶς κόπον... δὲν εἰμπορεῖ νὰ το βεβαιώσω, εἶπεν ὁ ὁδηγός... Ἰσως καταρράττει, ρεῖματα...

—Ἀς βλέπωμεν μόνον τὴν καλὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων, ὑπέλαθεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Ἐγυρεύμεν ποτάμι, καὶ ἰδοὺ αὐτό. Ἐλογαρίζμεν νὰ κατασκευάσωμεν σχεδίαν... ἄς τὴν κατασκευάσωμεν!

—Ἀπὸ σήμερον ἀμέσως ὀκρίτω τὴν ἐργασίαν εἶπεν ὁ Κάμης· καὶ ἂν θέλετε νὰ με βοηθήσετε, κύριε Τζὼν...

—Βεβηλότητα, Κάμης. Καὶ ἐν ᾧ ἡμεῖς θὰ ἐργαζώμεθα, ὁ Μᾶξ θὰ λάβῃ τὴν καλὴν ὄψιν νὰ φροντίσῃ περὶ τροφῆς...

—Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἐπιείκον, ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ. διότι δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φάγωμεν... Ἐκεῖνος ὁ φάγας ὁ Λάγκας τα ἔφαγεν ὅλα χθὲς τὸ βράδυ.

—Ἐγὼ, φίλε μου Μᾶξ;... ἐψιούρισεν ὁ Λάγκας, ὁ ὁποῖος ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐπιπλήττειν σοβαρὰ καὶ ἐφάνη πολὺ λυπημένος.

—Ὅχι δά! ἀστεῖονομαι, καλέ μου Λάγκας! ἐξηκολούθησεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. Ἐλα μαζί μου! Ὅχι πᾶμε γὰρ κυνήγι. Θάκοιτο ὁ Μᾶξ ὅτι ἔως ἐκεῖ ποῦ στρέφει ὁ ποταμὸς. Μὲ τὸ βάλτο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μὲ τὸ ποτάμι ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ κυνήγι δὲν θὰ μας λείψῃ καὶ... ποῖος ξέρει, μήπως πιάσωμεν καὶ κανένα ψάρι, διὰ νὰλλάξῃ ὀλίγον τὸ συνειθισμένον...

—Μόνον νὰ φυλαχθῇτε ἀπὸ τοὺς κοδεῖλους καὶ ἀπὸ τοὺς ἱπποποτάμους, κύριε Μᾶξ, παρτήστες ὁ ὁδηγός.

—Ἐ, Κάμης! ἕνα μπουτὶ ἱπποποτάμου τὸ δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, στοχάζομαι!... Πῶς εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ νοστιμώτατον κρέας ἕνα ζῶον χαρακτήρος τόσο εἰρηνικοῦ, ἕνας χοῖρος τοῦ νεροῦ, ἐπὶ τέλους;...

—Χαρακτήρος εἰρηνικοῦ... εἰμπορεῖ, κύριε Μᾶξ! ἄλλα ὅταν τον πειράξουν, ὁ θυμὸς τοῦ ἱπποποτάμου εἶνε τρομερός!...

—Ἐντοσοῦτω, δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ το κόψῃ μερικὰ χιλιόγραμμα κρέας, χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ ὀλίγον... ἔ, τί νὰ γίνῃ!

—Τελος πάντων, προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂν ἰδῇς τὸν παραμικρὸν κίνδυνον, νὰ ἐπιστρέψετε τὸ γρηγορώτερον. Νὰ εἰσθε φρόνιμοι...

—Καὶ σεῖς νὰ εἰσθε ἡσυχιοι... Ἐλα, πᾶμε, Λάγκας!

—Ναί, πῆγαινε, παιδί μου, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ μὴ λησμονῆς, ὅτι σοῦ

ἐμπιστεύομαι τὸν φίλον σου Μᾶξ!

Κατόπι τοιαύτης συστάσεως, ἡμποροῦσαν νὰ θεωροῦν ὡς βέβαιον ὅτι τίποτε δυσάρεστον δὲν θὰ συνέβαινεν εἰς τὸν Μᾶξ Οὐμπέρ, ἂν ὁ Λάγκας θὰ ἦτο πλησίον τοῦ διὰ νὰ τὸν προσέχῃ.

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἐπῆρε τὴν καρχυβίαν του καὶ ἐπεθώρηνσε τὴν φυσίγγιον ὀήκην του.

—Οἰκονομία εἰς τὰ φυσίγγια, κύριε Μᾶξ! εἶπεν ὁ ὁδηγός.

—Ὅσον γίνεται, Κάμης! ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. Μὴ τὴν ἀλήθειαν ὁμῶς λυποῦμαι πολὺ ποῦ ἡ φύτις δὲν ἐφρόντισε νὰ κάμῃ καὶ κανὲν φυσίγγιον δένδρον, ὅπως ἔκαμε τὸ ἀρτόδενδρον καὶ τὸ βουτυρόδενδρον τῶν ἀφρικανικῶν δασῶν. Ἐτσι θ' ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ κόπτῃ φυσίγγια, ὅπως κόπτει τώρα σὺκα ἢ χυρμάδες!...

—Πολὺ σωστά! εἶπον γελῶντες ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Κάμης.

Τότε ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Λάγκας ἐπῆραν τὸν δρόμον τῆς ὄχθης, δρόμον κατηφορικόν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπέκρυψε μετ' ὀλίγον καὶ τοὺς δύο.

Μεῖναντες μόνοι, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Κάμης ἤρχισαν νὰναζητοῦν ξύλα κατὰ ληλα διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς σχεδίας. Μολοντοὶ ἐπρόκειτο περὶ ἀπλουστάτης πλωτῆς συσκευῆς, ἡ εὐρεσις τοῦ ἀναγκαίου ὕλικου παρουσίαζε κάποιαν δυσκολίαν. Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ ὁδηγὸς δὲν εἶχον παρὰ μόνον ἕνα πέλεκυν καὶ τὰ μαχαίριά των.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπλακωθῇ ὑπὸ ἀμάξης. Μόλις δὲ εὗρεθῃ ἐν ἀσφαλείᾳ, λέγει πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, κινῶν τὴν χεῖρα ἀπειλητικῶς:

—Τί νὰ σοῦ κάμω! Ἐπρεπε νὰ με ἄφινες σὲ τὸν τόπο, καὶ σοῦδειχνα ἐγὼ!...

Ἐστὶν, ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ Κῆματος

Τοτός: — Μαμά, πόσες ἡμέρες διαρκεῖ τὸ Πάσχα;

Ἡ Μήτηρ: — Τρεῖς, παιδί μου.

Τοτός: — Τρεῖς; Καὶ ἡ Πρωτομαγιά;

Ἐστὶν, ὑπὸ τοῦ Κλάδου Μυρσίνης

Λέγουσιν εἰς τὸν Κονασμιόδο, ὅτι ἕνας κύριος γνωστός του παίζει ἑκατὸν μανδολίνον μὲ τὸ αὐτό.

—Ἀδύνατον! ἀνακράζει ὁ Κονασμιόδος. Τὸ μανδολίνον μόνον μὲ τὴν πέννα παίζεται!

Ἐστὶν, ὑπὸ τοῦ Ἀμαρυνλλίδου

—Μαμά, πῆγαινε μιά στιγμὴ ἔξω... Καὶ γιατί, παιδί μου, μὲ στέλλεις ἔξω; δὲν μου λές;

—Ὅχι, δὲν σοῦ το λέγω... γιατί θὰ κλεῖ δώσης τὴ ζάχαρι...

Ἐστὶν, ὑπὸ τοῦ Εὐδόμου Ἀνδρῶν

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ἀδελφίστικ μου δυστυχὴς, ἐξακολουθεῖ, καὶ οὔτε σήμερον δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰπαντήσω εἰς τὰς ἐπιστολάς σας. Λυποῦμαι πολὺ δι' αὐτό, καὶ φαντάζομαι καὶ τὴν ἰδικὴν σας λύπην, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Ἡ Ἀλληλογραφία μου, βλέπετε, εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ νὰναθῶ εἰς κανένα ἄλλον Περιορίζομαι λοιπὸν νὰ στείλῃ σήμερον ἀπὸ ἕνα γλυκὺ φιλάκι εἰς ὅλους, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα θὰ εἰμπορέσω νὰ σας ἀπαντήσω ἐκ-ἐνός.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰναταλλάξουν: ὁ Κυθαθηναῖος μὲ τὴν Ξανθὴν Βοώπιδα, Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν, Κεντρί, Λοξίαν καὶ Μαργαριτοφόρον — ὁ Λαμπρὸς Κιθαροφῶδς μὲ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν, Κρητικὸν Κάστανον, Κένκειον Ἄσμα καὶ Στραβοῦλο — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μὲ τὸν Χιακὸν Ὀρτόρτα καὶ Σιωπηλὴν Νέκτα — ἡ Ἐλλή Βῶρχε μὲ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος καὶ Κένκειον Ἄσμα — ὁ Ζάμπας μὲ τὸν Βασιλέα τοῦ Κατέρρον, Ἰπποδὴν Γουλιέλμον καὶ Ἀρταριάν — ὁ Ἀσὴρ τοῦ Φαλήρου μὲ τὸν Ψευτοδικηγόρον καὶ Ἀγγεῖον τῆς Ἀγάπης — ἡ Πάλλουσα Καρδία μὲ τὴν Νεραῖδα τῶν Σπετωῶν — ὁ Ἐπτακατέργαρος Σάμιος μὲ τὴν Μαύρην Μάσκαν καὶ Ἐδελπὶν Ἀλῆα — τὸ Σερπαντεῖν μὲ τὴν Νεραῖδα τῶν Σπετωῶν καὶ Γλυκὺλαλὸν Ὀρον — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου, μὲ τὸν Μαθηματικὸν Ἀρχιμήδην, Ζήτω ἡ Ἐλλάς, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας καὶ Λευκὴν τῆς Καστίλλης — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μὲ τὸν Κρόταλον, Κελετικόν, Βιγλάν, Ἐλπίδα καὶ Μόνωσαν — τὸ Κρητικὸν Πέλαγος μὲ τὴν Ἀύραν τῆς Κερκίρας, Ἄνθος τοῦ Μαῖου, Ζιζάνιον τοῦ Γυνασίου καὶ Καλοθρεμμένον Γάτον — ἡ Ὀρειπόδος Ψυχὴ μὲ τὴν Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν, Ποτικὸν Κερκίρας, Μαύρην Μάσκαν, Περιγητὴν καὶ Ἐπτακατέργαρον Σάμιον — τὸ Λευκὸν Κρίνον μὲ τὴν Ἐσπερινὴν Ἀύραν, Ἐξόριστον Ἐλληνα, Ἀνοξιάτικην Βραδύαν, Μικτὴν Βιολίστριαν καὶ Σπηλαίον τῶν Μουσῶν — ἡ Μόνωσις μὲ τὴν Πολύχρωμον Χρυσάλλίδα, Φουγάρου τῆς Εὐγενίας, Ἀκτὶνα τῆς Ἐλευθερίας, Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ἀνθοῦσαν Νεότητα — ἡ Γλυκὴ Ματιά μὲ τὴν Ἀύραν τῆς Κερκίρας, Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως, Χιακὸν Κρίνον, Γλυκὴν Καρδίαν καὶ Ἐλληνικὴν Ψυχὴν — τὸ Λουλουδί τῆς Καρδίας μὲ τὴν Μελιγρὰν Ἀκτὶνα, Ἐξόριστον Ἐλληνα, Ἐρυθρὸν Νέφος, Χιακὴν Βραδύαν καὶ Ἀθῶν Καρδίαν — τὸ Ἐαρινὸν Ἄρωμα μὲ τὸ Μὴ με Λησμονεῖ, Θεσσαλικὸν Τάκινθον, Τσιγγαρέλαν, Καταρομάλλω καὶ Ναύτην τῆς Ναναρχίδος — ἡ Γλυκὴ Πατρίς μὲ τὸ Λευκὸν Κρίνον καὶ Ἀταβήριον Ρόδον — ἡ Μαύρη Προσωποδοφός μὲ τὸν Σιναχωμένον Ποτικόν, Παγωμένον Καίκαρον, Κόκκινον Ἐξοχὴν καὶ Ζιζάνιον τοῦ Γυνασίου — τὸ Ταπεινὸν Γιασεμὶ μὲ τὸ Ταπεινὸν Ἴον — ἡ Νεραῖδα τῶν Σπετωῶν μὲ τὸ

